

hvile Regjeringen til kun at ansætte Embedsmænd efter visse forudgaaede Prøver, kunde opføre.

Naar Embedsmænd paa Vartpenge ere brugbare til andre Embedsposter, er det naturligvis i Statskassens Interesse, at de blive benyttede til saadanne Poster fremfor Andre, og skøndt det jo vistnok i flere Tilfælde hidtil ogsaa er skeet, har Udvalget dog anseet det hensigtsmæssigt ved denne Leilighed at bringe i fornyet Erindring, at Embedsmænd, som maatte blive satte paa Vartpenge, bør af Ministerne fortrinsvis benyttes til Ansættelse under deres Bestyrelsesgrene, saaledes at ingen Anden ansættes, saalænge en til Posten brugbar Mand staar paa Vartpenge.

Ved Overveielser af, hvad der maatte være det Afgjørende ved Spørgsmaalet, om der bør gives Lønningstillæg til et Embede, enedes man om at udtale, at Udvalget ikke antager, at der er Anledning til fremtidig Forøgelse af Lønningen for de Embeder, der søges med den for samme normerede Gage af et større Antal brugbare Mænd.

I enkelte Tilfælde har det vist sig, at Pensionsloven er bleven anvendt paa en Maade, som ikke kan erkendes for at stemme med Lovens Aand og sande Mening. Rigsdagen vilde jo vistnok i slike Tilfælde kunne indskride, men for at den i saa Henseende skulde gjøre positive Skridt, maatte i alt Fald foreligge et grovere Brud paa Loven. I mindre vigtige og betydende Tilfælde kan det ikke ventes, at den vil finde sig opfordret til en saadan Optræden, medens det dog paa den anden Side maa besværes, at de mindre Overgreb, naar de hængaae uanfægtede, let kunne føre til større. Man antog imidlertid, at der allerede var en Betyggelse herimod, naar det blev anerkjendt, at Fastsættelse af Pensioner for Kongerigets Embedsmænd ikke kan betragtes som endelig gyldig, for Rigsdagen har ladet dem passere.

Udvalget skal nu gaae over til at fremsætte sine Bemærkninger til selve Lovudkastet, og skal da først fremhæve, at det fastholder hvad der er gjort gjældende af det i sidste Session ned-

satte Udvalg over flere Lønningsslove, (Rigsdagstidenden for niende Session, Anhang B, Sp. 409—412), at Lønningerne herefter bør ansættes for en Deel i Naturalier, hvorved Forandringer i Levnetsmidlernes Pris ogsaa ville medføre tilsvarende Forandringer i Gærgernes Størrelser. Dette System er saa ofte og altsidigt drøftet, at man her kan undlade enhver Begrundelse deraf, saameget mere, som det allerede er gjort gjældende i den for Universitetets Embedsmænd udfomne Lov af 12te Januar 1858. Man har imidlertid fundet at burde afvige noget fra den Maade, hvor paa Systemet i hin Lov er gennemført. Det kan nemlig ikke benægtes, at, naar Minimum af Gjennemsnitsværdien af de fire påagjældende Sædarter: Hvede, Rug, Byg og Havre, ansættes til 5 Rd., saa vil i flere Aar under jævne Kornpriser det Tilskud, der ved dette Systems Anvendelse skulde komme Embedsmændene tilgode, blive lidet eller vel endog under tiden intet, og, naar man dog, henvissende til dette Tilskud, modsætter sig en ellers rimelig Forhøielse i deres Pengeløn, bør dette ikke kunne skee. Udvalget skal derfor foreslaae at ansætte Gjennemsnitsværdien af disse fire Sædarter til 4 Rd. Dertil vil Værdien ikke synke uden i alt Fald under aldeles extraordinaire og hurtigt forsvindende Forhold, og Embedsmændene ville saaledes være sikre paa, under iøvrigt nok saa omstiftelige Conjuncturer, at erholde et passende Tillæg gennem den foreslaaede Sædberegning. Naar man indfører Systemet med denne Forandring, kan man i Almindelighed med saameget større Alvor modsætte sig anden Forhøielse i de normerede Gager. Men da det dog modsat kunde med god Grund indvendes imod den nævnte Forandring, at derved Tillæget ifølge Sædberegningen, under meget høje Sædpriser, vilde blive altfor betydeligt og byrdesuldt for Landet, har Udvalget fundet det nødvendigt ogsaa at fastsætte det højeste Beløb, der maatte kunne komme i Beregning, ved Tillægets Bestemmelse, og det har i saa Henseende anseet 6 Rd. for passende.

Derhos har Udvalget antaget, at Embedsmænd, der have naaet en Løn af 4,000 Rd., ere saa rundeligt aftagte, at de bør holdes